

Jan Karafiát
BROUČCI

Albatros

Broučci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Karafiát

Broučci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

Jan Karafiát
Broučci

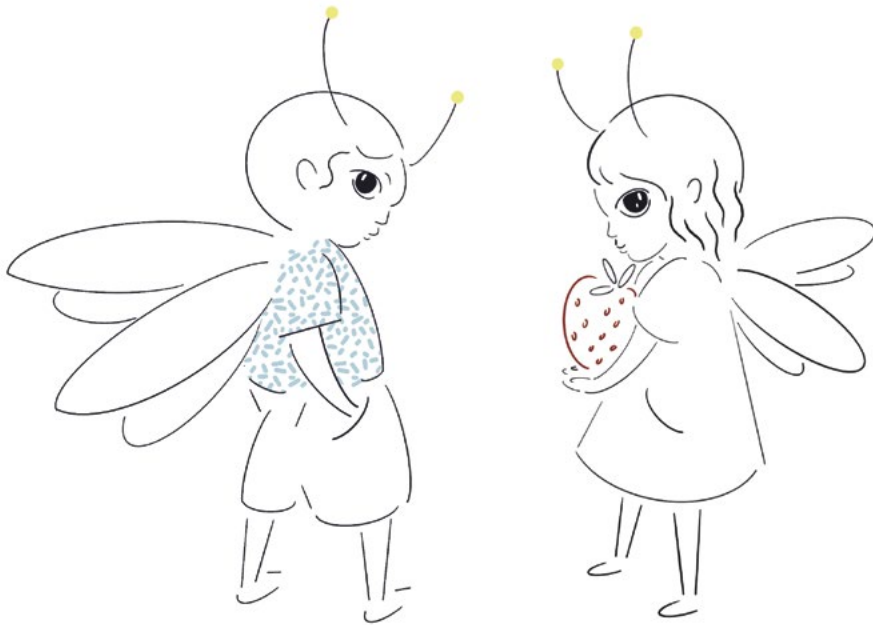

Ilustrovala Tereza Ščerbová

Jan Karafiát

BROUČCI

Albatros

Slunko bylo u samého západu a svatojanští broučci vstávali. Maminka už byla v kuchyni a vařila snídani. Tatínek už také nespal. Ležel ještě v posteli a hezky si hověl. Brouček pak přešel ze své postýlky na maminčinu – tam se pěkněji spalo – lehl si pěkně na zádečka, zdvihl všechny nožičky do povětří a počal se houpat: houp, houp, houpy, houp. Ale najednou se to jaksi moc rozhoupalo, houpy, houp, a už ležel Brouček na zemi a křičel, co mu jen hrdlo stačilo.

Tatínkem to trhlo, takže byl všecek polekaný. „Zatrápený Broučku, copak tak musíš křičet!“

„Ale, tatínku, když jsem se tak udeřil!“

„A jakpak?“

„I já jsem spadl s postele.“

„Tak sis měl dát pozor.“

„Ale když mne to přece bolí.“

Maminka měla už zatím snídani hotovou a šla je budit.

„Vstávejte, vstávejte, slunko již zapadá, budeme snídat.“

A copak ty, Broučku, už pláčeš? Sotvas oči proloupl!“

„Ale když já jsem se tak udeřil a tatínek chce, abych nekřičel.“

„I jen pojd'. Dřív než kočička vejce snese, všecko se ti zahojí. Zatím se pěkně umyjeme a budeme snídat. Pojd'.“

A šli. Maminka Broučka pěkně umyla, Brouček přistavil ke stolu židle a maminka už nesla polívčičku na stůl. Sedli si, sepjali nožičky a tatínek se modlil:

*Ó náš milý Bože,
povstali jsme z lože
a pěkně tě prosíme,
dejž, ať se tě bojíme,
bojíme a posloucháme,
a přitom se rádi máme.*

Nato říkal Brouček svou modlitbičku: „Požehnej nám, Pane Bože, prosíme tě pokorně,“ a pak už hned držel svoji dřevěnou lžičku a znamenitě s ní zacházel. Však oni měli zelnou polívčičku a Brouček, třebaže všecky polívčičky rád, vždy a vždycky tu zelnou přece ze všech polívčiček

nejraději. Snědl jí svůj plný talíř a maminka mu ještě ze svého přidala.

Ale tatínek, že už má čas, slunko že je dávno za horama. Honem dal mamince hubičku, nechal si od Broučka políbit ruku,

„A teď, Broučku, pěkně poslouchat, ať mně pak maminka nemusí žalovat.“

„Ne, tatínku. A já vás vyprovodím, ano?“

„Tak pojd'.“

A šli, ba letěli, ale hezky nízko, aby Brouček nespadol, a jen tak daleko, co mohl Brouček domů uhlídat, aby potom nezabloudil. Ještě to dost neuměl, a tatínek mu řekl: „Jdi už zas, jdi a pěkně se uč lítat.“ A Brouček šel.

Chaloupku měli vystavěnou ve stráni pod jalovcem a krytou suchým špendličím. Brouček si vylezl na stříšku, spustil se, letěl až k palouku a přes celý palouk až k dubu a zas zpátky až na stříšku, pak se zas spustil a letěl až k dubu a ještě zas zpátky. A když už byl všecek udýchán a křídélka ho bolela, sedl si a odpočinul. A zas se spustil a zas letěl až k palouku a přes celý palouk, až k dubu a zas až na stříšku, a zas se spustil a letěl

až k dubu a zas zpátky a ještě se spustil a letěl rovnou čarou pod dub ke kmotřičce.

„Kmotřičko, jestlipak už jste vzhůru?“

„I Broučku, bodejť bychom nebyli!“

„A Beruška také?“

„Bodejť bych nebyla, Broučku. Copak nám neseš?“

„Já? Nic. Ale, pane, to už umím létat: Od našich až sem a zas k našim a zas sem a jakoby nic. Že bys to nedovedla!“

„I však já jsem beruška a nejsem žádný brouček. Vaše maminka, myslím, také moc létat neumí.“

„Moc ne. Ale, pane, já jsem dnes ráno spadl s postele.“

„A tos křičel, vid'?“

„A jakpak to víš? Copaks to slyšela?“

„I neslyšela, ale to já už vím, že jsi takový křikloun.“

„Že jsem křikloun? Ó ty Berouši!“

A už zas Brouček letěl. Maminka už měla doma uklizáno a cídila právě okna, že se až až třpytila. „Kdepaks byl tak dlouho, Broučku?“

„Byl jsem chvílku u kmotřičky pod dubem.“

„A copaks tam dělal?“

„Nic, já jsem tam byl jen tak u okna.“

„A copak ti dali?“

„Nic, já jsem nic nechtěl.“

„Ó, oni ti přece něco dali. Včera kmotřička povídala, že až tam přijdeš.“

„Oni něco mají?“

„Inu, to by byla kmotřička nepovídala.“

„Hm, nechť si to nechají.“

„Ó, však ty si tam pro to půjdeš.“

„Ó, nepůjdu.“ Ó, půjdeš. A jakpaks daleko tatínka vyprovodil?“

„Ó, daleko. Až k těm třem olším.“

„Nu, to není daleko. To se budeš muset ještě moc učit, než budeš moci s tatínkem létat a pěkně lidem svítit.“

„Ó! A copak se těm lidem musí svítit? Však my si svítíme sami!“

„Inu, když oni mají noc, když my máme den. Oni ted' spí.“

„A pročpak jim tatínek svítí, když oni spí?“

„I holečku, to tak musí být, to už Pán Bůh tak chce, a ty také poletíš s tatínkem tam daleko a budeš pěkně svítit. Jen jdi a uč se létat!“

To se Broučkovi líbilo, a už zas lítal. Vylezl si na stříšku, spustil se a letěl – letěl v druhou stranu až ke kaštanům a hned zas zpátky až na stříšku. Ale dál se mu jaksi nechtělo. Zůstal si sedět, a tu najednou vidí, že se jim počíná z komína kouřit. A už seděl na komíně.

„Maminko, copak se vám na ohnisku chytá?“

„I nic, holečku. Já si chci udělat na polívky jíšku.“

„A že vám to, maminko, zafouknu!“

„Ne, ne, já nechci. Necháš toho!“

Ale Brouček přece foukal, a už by to byl málem zhasil, kdyby byla maminka honem nepřiložila trochu suchého chvojí. Plamen vyšlehl, za ním se valil kouř, a Brouček počne křičet, a křičí a křičí a leze se stříšky dolů. „Ach, maminko, maminko, ach, ach, maminko!“

„A copak zas, Broučku?“

„Ach, maminko, když mně ten kouř vlezl do očí!“

„Vidíš, ty škaredý Broučku! Dobře tak, když nechceš poslouchat. Nevíš, co ti tatínek přikazoval, a zač se ráno modlíme? Počkej, počkej, já to všechno povím.“

„Ale, maminko, když mně vlezl ten kouř do očí a tak mne štípal.“

„I to ti patřilo, a ještě dostaneš, až tatínek přiletí. To bude z tebe krásný brouček!“

„Ale vždyť já jsem vám to, maminko, nezhasil.“

„Ale chtěls mně to zhasit a věděls, že to nechci. Ne, vidíš, to ti nesmím prominout. Copak by z tebe bylo! Až jen tatínek přiletí. A kmotříčce to na tebe také povím a kmotříčkovi i Berušce.“

„Ale maminko, vždyť já jsem vám to nezhasil, a já už vám to víckrát nebudu zhaset. Prosím vás, maminko, neříkejte to.“

„Ne, to já musím říci!“

Ale když Brouček moc prosil a prosil, a už zas plakal a pořád prosil a sliboval, že už bude poslouchat, tak si maminka dala říci, a že to nepoví. „Nu tak. A už neplač. A dej si na sebe pozor. To by tě neměl nikdo rád. Brouček musí poslouchat. Vidíš, jak tatínek poslouchá.“

„Tatínek? Kohopak on poslouchá?“

„I, Pána Boha poslouchá. Vždyť víš, že každé ráno letí z domu a je celý den pryč až do noci, a třebaže ho křidélka bolí, druhý den už hned zas letí, jen aby byl poslušný. Vidíš. A kmotříček také poslouchá a kmotříčka také, a Beruška, ta teprv poslouchá. A ty pořád ještě vzlykáš a jsi takový umouněný!“

A Brouček: „Maminko, já se půjdu koupat.“

A maminka: „Jdi, jdi.“ Však ona věděla, že se jí Brouček neutopí. A Brouček se šel koupat. Ale ne do potoka. Dole na palouku byla vysoká tráva a rosa na ní jako granáty. Brouček se rozběhl a houp do trávy, jak byl dlouhý a široký, a házel sebou, až se tráva prohýbala. Pak vylezl, rozběhl se a zas houp do rosy, až to kolem stříkalo. A když se už dost vykoupal, vyskočil si na větvičku, rosu se sebe setřepal, a frr rovnou čarou pod dub ke kmotříčce.

U okna se zastavil. „Beruško, už se nezlobíš?“

„Copak bych se, Broučku, zlobila?“

„Pane, to jsem se vykoupal. Jestlipak ty umíš také plavat?“

„I ne. Kdepak bych já uměla plavat!“

„Pane, já umím plavat.“

„I nechť. Broučku. Já musím jít mamince pomoci.“

„Kdepak je kmotřička?“

„Seká na dvorku chvojí. Pojd' se podívat.“

A Brouček se šel podívat. „Copak nám neseš,
Broučku?“

„I nic, kmotřičko. Já jsem se koupal. A vy něco máte,
kmotřičko?“

„Mám, pane, něco dobrého, ale já nevím, jestli ti
dám. Kdyžs Berušce tak škaredě řekl a paks utekl. Ona
plakala.“

„Plakala? Však já jí už tak nebudu říkat.“

„Nu uvidíme. Vidiš, tady už mám toho chvojí hromadu
nasekaného. Tak pojd' a odnášej je s Beruškou tamhle
pod stříšku, aby nám nezmoklo. Ale musíte je pěkně
rovnat do rázu. Pak ti něco dám.“

Brouček, že ano, a počal nosit, co mu jen síla stačila.
Kmotřičce se to zdálo být až moc. „Ale, Broučku, neber
si toho tak mnoho najednou.“

Ale Brouček, ó, že to unese. A nosil. Ale místo co měl
šťakličky pěkně do rázu rovnat, Brouček je tam jen tak

házel, a to Beruška nechtěla. „Broučku, to se tak nesmí. Maminka to tak nechce. Nám by se to skácelo.“

„Ó, nic se vám neskácí. Copak to nedělám dost pěkně?“

„Neděláš. Vidíš, užs to zas jen tak hodil. To se musí pěkně rovnat.“

„Tak si to dělej sama, když ti to nedělám dost pěkně.“

A už se Brouček hněval. Nechal všeho, sedl si na pařízek, mračil se a díval se před sebe. Beruška ho nechala a hleděla si svého. Až za chvíli začala kmotřička: „A co, Broučku, už nikam nemůžeš? To nejsi jaksi moc silný.“

„I ne, kmotřičko. Ale když ona se pořád se mnou vadí.“

„Inu, když jsi takový divný Brouček. Copaks už zapomněl, že něco mám?“

„A je to, kmotřičko, dobré?“

„I to si myslím! Jako med sladké. Jen jdi a honem ještě nos.“

A Brouček honem šel a ještě nosil. Beruška to beztoho už skoro všechno odnesla a pěkně srovnala. A tak už to dlouho netrvalo, kmotřička zařala sekyrku do špalku a – „Ted' pojd'te, děti.“

